

Az épületben a 13-asként elnevezett helyiség hajazott a leginkább egy kihallgatóteremre, ám mivel sem videó rögzítésére alkalmas eszközt, sem magnót nem biztosítottak a berendezési kellékek közt, így többnyire csak eligazításokra használták a tágas szobát. A hivatalos kihallgatásokat egy külön erre a célra kiépített pincerészben tartották, ugyanis a Kiemelt Ügyeket Felderítő Főosztályon mindössze húsz ember dolgozott, és arra ritkán adódott példa, hogy helyi lakosok itt akarjanak vallomást tenni nyomozás alatt álló ügyekkel kapcsolatban. Budapesten az utca embere a kerületi kapitányságokkal és a Teve utcai Országos Rendőr-főkapitánysággal azonosította a rendőrséget, és a Kiemelt Ügyeket Felderítő Főosztályra csak akkor tévedtek be, amikor a Google útvonaltervezője valamilyen elírás miatt tévesen erre a helyre irányította őket. Viktor több ízben utasításba adta már Botondnak, hogy korlátozza a megjelenésüket az internetes keresőfelületeken, és ezzel csökkentse a nemkívánatos látogatások számát, ám ilyenkor mindig az az érzése támadt, hogy a kopasz férfi szándékosan szabotálja a kérését.

Viktor megmarkolta a kilincset, és hagyta, hogy tűzforró tenyerét átjárja a fém hidegsége. Aztán halkan szitkozódott egyet, és benyitott.

A teremben, a téglalap alakú, hosszú asztal végén egy idős férfi ült. Viktor úgy tippelte, hogy hatvan év körül lehet, de amikor ráköszönt, és az viszonzta az üdvözlést, már messze nem volt ilyen biztos a megérzésében. A nyaka körül valóban ott volt a vallási jelkép, a fehér gallér, mely azt a célt szolgálta, hogy a hit égíse alatt munkálkodó személyeket megkülönböztesse a világi emberektől. A férfi arca ráncos volt, tekintete tiszta. Kék szeméből bölcsesség áradt, és Viktor minden jelentéktelen mozdulatát éberén követte.

Viktor odament az asztal túlsó végéhez, és leült. Maga sem tudta, miért, de a paptól legtávolabbi székre esett a választása, ami pontosan három méter húsz centire helyezkedett el a férfitől. Egyszer lemérte a két szék közti távolságot, hogy a kötelező pénteki megbeszéléseken véletlenül se kerüljön a szükségesnél közelebb Gál Balázs országos rendőr-főkapitány hírhedten bűdös leheletéhez.

– Engem Mihály atyának hívnak – törte meg a csendet az idős férfi, és félénken elmosolyodott. – Azért jöttem, hogy bejelentést tegyek egy emberrablási bűncselekménnyel kapcsolatban.

Ezt követően nem szólt többet. Viktor bambán pislogott. Hirtelen nem tudta hova tenni a tömör megnyilvánulást, és a várakozással együtt fellángoló düh egyre jobban égette a torkát. Ennyi lenne? Egy üres mondat? Iderángatja, és még neki kell könnyörögnie, hogy vallomást tegyen? Úgy döntött, nem könnyíti meg a pap dolgát, és viszonzta a kitüntetett hallgatást.

Harminckettő másodperc telt el így. Harminckettő nyomorult másodperc, miközben végig farkasszemet néztek egymással egy árva szó nélkül. Viktor eddigi rekordja huszonhét másodperc volt, amit teljes némaságban kibírtak vele szemben, aztán olyan kellemetlennek érződött a csend, hogy még a legmakacsabbak is kötélnek álltak, és ontani kezdték magukból a szöveget.

– Esetleg vár valamire? – szólalt meg Viktor, és még idegesebb lett, mikor meghallotta saját ingerült hangját.

– Igen – felelte a pap. – Arra várok, hogy fölbredjen köztünk egy kapcsolat.

– Miféle kapcsolat?

– Egy ember akkor érzi jól magát a bőrében, ha minden kapcsolatrendszere harmonikus. Na mármost, az én megítélésem szerint, három alapvető kapcsolatrendszer van: kapcsolat magammal, kapcsolat másokkal és kapcsolat a jóistennel. Azzal, hogy elkezdtünk csevegni egymással, a második pont a mi esetünkben teljesült.

Viktor elmosolyodott.

– Az én kapcsolatom Istennel nem létezik – mondta.

– Ezek szerint maga nem vallásos – jelentette ki Mihály atya egykedvűen.

Viktor bólintott, és közben a férfi apró rezdüléseit tanulmányozta. Másoknak ez a mondat csak egy szenttelen megállapítás lett volna, de ő látta a megrebbenő szempillát, a nagyobb lélegzetvételt, a dobbantó lábat és az ösztönszerű biccentést. Mihály atya nem örült annak, hogy olyan emberrel ül egy asztalnál, aki megtagadja Isten útmutatását, de valamiért leplezni akarta az ellenszenvét.

– Tudja, én realista ember vagyok – folytatta Viktor. – Amíg nem látom Istent a saját szememmel, addig nem vagyok hajlandó úgy élni az életemet, ahogy ő tanítja.

– Még akkor sem, ha az a tanítás nagyon hasonlít a maga törvényéhez? A rendőrség törvényéhez, melyet nap mint nap betartat?

– A büntetőtörvénykönyv nem mond ki olyan badarságokat, hogy a földet hat nap alatt teremtették. Itt nincs se pokol, se tisztítóűz, ahogy a mennyben sem hiszünk.

– Valóban? – Mihály atya összekulcsolta az ujjait, és előrehajolt. – Ahogy Isten megteremtette a világot, úgy a rendőrség is megteremtette a sajátját. Maguknak a börtön a pokol, oda számúzik a vétkeseket, akik nem a törvényeik szerint cselekednek, de lehetőséget adnak nekik az újrakezdéshez. Ha nem tévedek, ez feltűnően sok hasonlóságot mutat a tisztítóűzzel, az Isten által teremtett állapottal, amikor az ember tudja, hogy a rosszat választotta, átéli annak minden gyötrelmét, ám a remény ott él benne, hogy ez a kínlódás egyszer befejeződik.

– Tehát maga szerint ez a mi mennyországunk – tárta szét a karját Viktor. – A szabad élet.

– Maguknak igen – bólintott a férfi. – A vallás szerint a mennyország az Isten színe látása, mikor az ember eljut oda, ahova egész életében vágyódott. Nem lehet elképzelni, én sem tudom, milyen, csak vágyódom oda. A rendőrség a szabad életet választotta meg a maga mennyországának.

Viktor hümmögött egyet, és a beálló szünetben olvasni próbált Mihály atya gesztusaiban. Volt valami baljós felsőbbrendűség a férfi szavai mögött, amitől rossz érzése támadt, és habár

nem tudta meghatározni, mi taszítja annyira a plébánostól, talán csak a vak hit volt az oka, egy mélyről jövő megérezés óvatosságra intette.

– Maga szerint Isten jó? – kérdezte Viktor némi töprengés után. Úgy volt vele, hogy ha már ilyen kényelmetlen helyzetbe került, nem adja könnyen magát, és kimozdítja a férfit a komfortzónájából. – Ön szerint Isten igazságos?

– Igen – felelte Mihály atya, és anélkül, hogy engedélyt kért volna, odahúzott magához egy palackos ásványvizet. – Hiszem, hogy Isten az emberi felfogás szerint jó.

– Akkor miért halnak meg ártatlan csecsemők, akik nem tehetnek semmiről?

Mihály atya lassan kortyolt egyet, aztán gondosan megtörölte a száját, és viszonzta Viktor merev pillantását. Várta már ezt a pillanatot. Várta már Viktort és az ő kettejük kis csatáját. A sok-sok tervezetésben el is felejtette, milyen kivételes érzés kilépni a színpadi függöny mögül, és a lámpák fénye alatt tündökölni. És most határozottan élvezte. Jobban élvezte, mint eddigi élete során bármit.

Megköszöri a torkát, és halk, könnyed, lekezelő nevetést hallatott:

– Ostobaság azt feltételezni, hogy Isten ott örködik minden ember élete felett, nyomozó. Ez önző, nagyképű hozzáállás. Isten megteremtette a földet, az életet, majd két kőtáblán kiadta az utasításait Mózesnek, mely kötelező volt a népre és a katolikus egyházra egyaránt. Aztán az ember akarata rosszra hajló lett, értelme elhomályosult, ez a betegség pedig megmérgezte az életet. Ezért jöttem el ide magához, Viktor.

Mihály atya kivillantotta rövid fogait, és elégedetten hátradőlt a székén. Viktor abban a pillanatban rájött, hogy tévedett. A papot nem zavarja a hitetlensége, sőt, kifejezetten kedvére való, hogy olyan emberrel ül egy asztalnál, aki határozottan elutasítja a nézeteit. A vallási nézeteket. Mert ezt akarta. Ezért jött egyenesen hozzá.

– Maga felkészült belőlem, igaz? – kérdezte, és már tudta, hogy miért kerülgette a rossz érzés. A pap feltűnően sokszor pillantott a csuklójára.

– Gyorsan olvas az emberben, és ez jó – biccentett Mihály atya. – Hamarosan szüksége lesz rá.

– Miért lesz rá szükségem?

Mihály atya a korát meghazudtoló fűrgeséggel felpattant a helyéről, odatotyogott Viktorhoz, és keményen megragadta a jobb karját, melyen három párhuzamos, vágásszerű sebhely éktelenedett.

– Az édesanyja meghalt, amikor ötéves volt. Megerőszakolták és megfojtották. Nyolcévesen öngyilkosságot kísérelt meg a vidéki családi házukban, ám a csomó nem bírta el a súlyát, kioldódott a nyaka körül, és maga megmenekült. Tizenkét évesen újból megpróbált véget vetni az életének, felvágta az ereit a csuklóján, de a barátja magára talált, mielőtt belehalt volna a vérvesztésébe. Az apja iszákos, tizenöt éves korában elhagyta, most ismeretlen helyen tartózkodik. Maga pedig itt van. Megtörtén ugyan, de az ország egyik legbefolyásosabb rendőri szervezetét vezeti.

A beálló csendben Viktor közel emelte az arcát Mihály atyáéhoz.

– Engedje el a karomat – súgta.

Pár másodpercig nem történt semmi, aztán Mihály atya ujjai hirtelen szétrebbentek, és komótosan visszacsoszogott a helyére. Viktor az alkarján éktelenkedő ujjnyi méretű fehér foltokat fürkészte.

– Maga elvakultan hisz abban, hogy Isten nem létezik, míg én pont az ellentéte vagyok – regélte a plébános mély hangon, és összehúzta az egyik szemét. Viktornak önkéntelenül egy démon arca jutott az eszébe. – De, tudja... elbizonytalanodtam. Mi van, ha Istenről alkotott képem hazugságon alapszik? Mi van, ha az egész létem... az egész életünk nem ér többet egy fabatkánál sem? Hm. Meg kell bizonyosodnom erről. Tudnom kell az igazságot.

– Miről beszél?

– Nos, azzal kezdtem a csevejünket, hogy egy emberrablási ügy miatt vagyok itt. Egy tizenhét éves lánynak és egy negyvenöt éves papnak nyoma veszett. Kámforrá váltak. És a maga dolga lesz megtalálni őket.

– Hm. – Viktor vágyakozva oldalra nézett, és azt kívánta, bárcsak a reflexiós üveg túloldalán ott lennének az emberei, hogy rögzítsék a kihallgatás alatt elhangzottakat. De nem volt ott senki, csak egy üres fal. Ez a kihallgatás nem volt több szimpla beszélgetésnél.

Akadozva visszafordította a fejét.

– Honnan értesült az emberrablásokról? – kérdezte kásás hangon.

Mihály atya felnevetett: – Onnan, hogy én tüntettem el őket.

– Maga? – Viktor nem bírta megállni, hogy ne mosolyodjon el.

– Én bizony. Elraboltam őket, koporsóba fektettem a testüket a föld alá valahol messze innen, és ott hagytam őket. Van levegőjük, némi italuk és élelmük. Úgy számoltam, hogy nagyjából egy hétig húzzák. Persze, csak ha elég kitartóak.

A pap megrántotta a vállát. Viktor ösztönösen az órájára nézett.

– Hétfő reggel kilenc óra van – előzte meg Mihály atya. – Egy hét múlva ilyenkor már halottak lesznek mind a ketten. De...

Kis szünet következett. Viktor feszülten figyelt.

– De mi? – krákolta színtelen hangon.

– Ha Isten úgy akarja, talán megmentheti őket.

– Nem hiszek magának – mondta Viktor, és magára erőltetett egy pökhendi mosolyt.

– Dehogynem hisz nekem – tiltakozott a pap, és ő is elmosolyodott. – Látom a szemében. Maga az ország egyetlen profilalkotója, nagyon is tudja, hogy minden szavam igaz.

Viktor tényleg hitt neki. Onnan tudta, hogy a düh helyét egy szempillantás alatt félelem váltotta fel. Automatikus reakció volt, egy tudatalatti benyomás, mely erősebb volt a racionális érveknél.

– Tegyük fel, hogy komolyan veszem, amit mond – halkította le a hangját Viktor, majd megemelkedett a helyéről, hogy széles vállai jobban láthatóvá váljanak. – Nem fél tőle, hogy letartóztatom, és rács mögé dugom?

Mihály atya látványosan körülnézett. Nem gondolta volna, hogy ennyire élvezni fogja ezt a kis társalgást. A macska-egér harcot. Pedig még csak az elején voltak.

– Ha nem tévedek, ezen a helyen nincs lehallgatókészülék – jelentette ki színpadiasan. – Márpedig ha nincs, akkor minden, ami itt elhangzott, az itt is marad, ugye?

Viktor megértette. Az idős férfi nem csak a bolondját járatta vele.

– Tudta, hogy ide fogunk jönni – állapította meg.

Mihály atya bólintott.

– Reménykedtem benne.

– Ha megkérem, akkor...

– Nem! – vágta rá Mihály atya, és valami megváltozott a pillantásában. Keményebb lett.

– Ez a beszélgetés köztünk marad. Elmondhatja, akinek csak akarja, de amint mások előtt kérdőre von, esetleg ki akar csikarni belőlem egy hivatalos vallomást, azonnal úgy csinállok, mintha megőrült volna.

Viktor agyában a fogaskerekek ki akartak robbanni a helyükről. A férfi jól informált. Tudta, hogy a vallomás csak akkor tekinthető teljes értékűnek, ha névvel és aláírással igazolt, minden más esetben kizárólag a hangrögzítés tekinthető formális bizonyítéknak. Enélkül ez csupán egy bejelentés lesz, amiből készül egy feljegyzés, viszont ez alapján a bejelentőt nem lehet bent tartani gyanúsítottként.

– Bármikor kísérelhet innen – váltott stratégiát Viktor. – De még nem tette meg.

– Nem bizony.

– Mert még van valami mondanivalója.

– Maga okos ember, Viktor – mosolygott Mihály atya. – A papról és a lányról még nem ejtettem szót, márpedig nem lenne korrekt a részemről, ha csak ennyivel magára hagynám. Áldozatok, ugye? Így hívják őket?

Viktor nem ment bele a játszadozásba. Nem volt kedve hozzá.

Mihály atya tovább mosolygott.

– A kísérlet két szenvedő alanya eltérő életutat járt be. Az egyikük egy önmegtartóztató életformát választó, Isten szabályait szigorúan követő felszentelt pap, míg a másik egy örökösen bűnbe eső fiatal lány, aki nem válik a társadalom hasznára, aki csak felesleges nehezék a láncot hordó csűrhe hátán. Ha Isten valóban jó, ahogy gondolom, a maga kezét úgy vezeti majd, hogy a pedáns pap kerüljön ki élve a fogságból. Ha a lány kap még egy esélyt, ám a pap meghal, úgy a természetfeletti, kit szolgáltam, hamis. Ha egyikük sem kerül elő... – Mihály atya szeme szomorúságot tükrözött – ...abban az esetben nincs felsőbb hatalom.

– Hogy hívják őket?

– Hamarosan megtudja.

– Kitől?

– Az nem olyan lényeges.

Mihály atya feltolta magát a székről. Viktor reflexszerűen a kijárat felé ugrott, és úgy állt az ajtó elé, hogy a férfi ne tudjon elhaladni mellette.

– Amennyiben azon törné a fejét, hogy megszegve a szabályokat, feltart, úgy soha nem fog rájuk találni.

– Lehet, hogy megéri – súgta Viktor. – Lehet, hogy nagyobb élvezetet nyújt bilincsbe verni magát.

– Az is egy megoldás – rántotta meg a vállát Mihály atya. – Úgy a harmadik lehetőség lép életbe...

Viktor hangosan káromkodott. Mihály atya átbújt a szűk résen.

– Isten irtalmazzon a bűnösöknek – búcsúzott a pap.

Mielőtt még eltűnhetett volna a folyosó végén, Viktor utána kiáltott:

– Eppur si muove!

A dobbantását hosszan visszaverték a falak. A mozgó fekete folt egy pillanatra megtorpant. Aztán folytatta útját, bekanyarodott a lépcsőházba, és Viktor egyedül maradt.